

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΜΠΕΛΙΚΕ

“Ο ΡΟΥΠΕ ΗΤΑΝΕ, ΚΥΡΙΕ !...”

Α πώς συνέβη το πράγμα : ο Σπρίγκερ ο Πλάγκε και ο Κόρτμαν, οι τρεις άχρωμοι φίλοι, έβγαναν άπ' το σχολείο πισωμένοι άπό τό χέρι. Και όσες πάτια ήσαν εβθυμοι, ζωηροί, φωνακλάδες.

Μιά γοργά περνούσε εκείνη τή στιγμή άπό τό δρόμο κρατώντας ένα μεγάλο μπόγο στά χέρια... Ο Σπρίγκερ, ο Πλάγκε και ο Κόρτμαν συναγωνίζονταν, πούς θά πηδούσε πιο πολύ. Πηδούσαν λοιπόν μέ όρμη, βάζοντας όλα τά δυνατά τους. Τήν ώρα όμως πού πηδούσε ο Κόρτμαν, βρέθηκε μπροστά του ή γοργά. Τά δύο άλλα παιδιά, και ένα τρίτο πού έβγαινε εκείνη τή στιγμή άπ' το σχολείο, τού φώναζαν

για να τον συγκρατήσουν. 'Αλλ' ο Κόρτμαν είχε πηδήσει πια. 'Ετσι έπεσε άπάνω στη φτωχή γοργά, ή όποία έσομαρίσθηκε κάτω, βγάζοντας μία δυνατή κραυγή.

Τά παιδιά έφρεξαν για να τή σηκώσουν, ένώ ο Κόρτμαν, νοιώθοντας μεγάλη άγνομία γι' αυτό πού είχε κάνει άθελά του, κρύφτηκε πίσω άπό ένα φράχτη. 'Εξαφνα άκούσθηκε μία άστοχη φωνή :

— Πούος ήταν, πούος ήταν αυτός ;...

'Η φωνή αυτή έκαμε τόν Κόρτμαν γ' ανατριχίωση. Τήν άνεγνώρισε άμέσως : 'Ηταν ή φωνή τού δασκάλου, τού δασκάλου μέ τό πάντοτε κατσουφαρισμένο μά όμοιο πρόσωπο, τού δασκάλου πού έκανε όλους τούς μαθητάς να τρέμουν...

Ποτέ κανένας μαθητής δέν τόν ειχε δει ή και γελιά αυτών τού δασκάλου. Και τώρα αυτός θά ήταν ο δασκίτης πού θά έκρινε τόν Κόρτμαν ! Θά έπαιρζότανε τάχα καθόλου άπό τή συμπεριφορά πού ειχε δείξει ως τότε ; Γιατί— άρπες να τό πούμε κ' αυτό— ο Κόρτμαν δέν ήταν όσες έναι τυχεροί μαθητής. 'Ηταν ο καλύτερος στή τάξη του και πάντα τόν έφερναν για παράδειγμα στά άλλα παιδιά οι δασκάλου.

'Η καρδιά τού Κόρτμαν χτυπούσε δυνατά. Ναι, δέν ήθελε να πέσει άπάνω στη γοργά, δέν ήθελε να τής κάνει κακό. Μά δέν έκρόσεζε τήν ώρα πού πηδούσε, να αυτό ήταν όλο. 'Αλλα θά τό έπίστασε τάχα ο δασκάλος του ; 'Όλα αυτά έπύρρασαν από άστραπή άπό τό μυαλό του, καθώς ήταν κρυμμένος πίσω στο φράχτη. Και έβρανα άκουσε τά παιδιά πού άπαντιούσαν στό δασκάλου :

— 'Ο Ρούπε ήτανε, κύριε, ο Ρούπε !...

— 'Ο Ρούπε ; Και πού βρισκαίτε τώρα αυτός ;

'Ο Ρούπε ήταν τό στραβοπόδι τού σχολείου. 'Όλοι οι δασκάλου ήξευραν τίς άταξίες του και τά τσακωμάτα του μέ τόν έναν και μέ τόν άλλον. Άδύτη τή φορά όμως ο Ρούπε δέν έφταγες καθόλου. Είχε βγή πρώτος άπ' το σχολείο και ειχε άπομακρυνθί άμέσως. 'Όσοσο τά παιδιά επαναλάμβαναν :

— 'Ο Ρούπε ήτανε, κύριε !

— Πολύ καλά, έμουρμούρισε ο δασκάλος. Θά τού δείξω εγώ αύριο τού παλιόπαιδου !

'Ο Κόρτμαν έπηγε τήν άλλη μέρα στό σχολείο σέ έλεεινά χάλια. Αισθανότανε τήν άγνομία να σφιγγή τήν καρδιά του και δέν έτολμούσε να κυττάει κανένα στό μάτια. 'Όλα τά παιδιά ειχαν μάθει τό χθεςνύ έπισσόδιο, και τό εσχολίαζαν, κανόνιας όμως δέν άπόφευγε τό όνομα του. 'Όλα ειχαν παύση πός ο Ρούπε ήταν έκείνος πού ειχε πέσει επάνω στη γοργά. 'Εκτός άπό τού Σπρίγκερ, και τόν Πλάγκε, ένα άλλο μονάχα παιδί ήξευρε τήν άλήθεια και αυτό ήταν ο ίδιος ο Ρούπε. 'Αλλα και ο Ρούπε έπακούσε.

'Ολόκληρο το πρωί ο δασκάλος φαινότανε πώς ειχε ξεχάσει τό έπισσόδιο. Τά παιδιά άπορούσαν πολύ γι' αυτό, ώστόσο κανένα δέν ήθελε να τού τό θυμηρί. Μά τό άπόγευμα ήθεσε τέλος ή τρομερή στιγμή. 'Ο δασκάλος άφού εκύτταε άρμεστή ώρα τού Ρούπε, τού ειπε στό τέλος άστοχά :

— 'Ελα έδώ, Ρούπε ! ειπε μέ τήν άστοχή του φωνή.

'Ο Ρούπε έπηγε και έστάθηκε κοντά στην έδρα.

— Και τώρα, για πλάτη μου έσεις οι άλλοι, ειπε τότε ο δασκάλος, πούος άπό σός ειπε πός ο Ρούπε χτύπησε τή γοργά ;

Μιά, δύο, τρεις φωνές το άκούσθηκαν : «'Εγώ, κύριε— και εγώ— και εγώ, κύριε !». 'Επειτα άρχισαν να άκούγονται και 'άλλες καταφαινωές άπαντήσεις, ότι ο Ρούπε ειχε ριζή τή γοργά. Κανένας μαθητής δέν άμφέβαλε, έτσι και άν δέν ειχαν ιδή τίποτε. Σέ λίγο οι μισοί μαθητάι μαρτυρούσαν έντονα στό Ρούπε. Άνός στεκότανε μπρός τού δασκάλου κατακόκκινος, μ' ένα μικρό χαμόγελο ζωγραφισμένο στό χέλι. Και όταν ο δασκάλος έγύρισε πός τού μέρος του, ειπε μέ σταθερή φωνή :

— 'Όχι, δέν ήμουνα εγώ, κύριε !

Μά ο δασκάλος ξεναγώρισε τά παιδιά :
— Τόν ειδατε ε ; τόν ειδατε έσεις όλοι ;
— Τόν ειδαμε, κύριε ! 'Ο Ρούπε ήτανε... άποκρίθηκαν όλοι.
'Ο δασκάλος έγύρισε τότε πός τόν Κόρτμαν και τού ειπε δυνατά :
— Και σύ, Κόρτμαν, τόν ειδατε, δέν είν' έτσι ;
Μά πριν άπάντησή αύτός, πολλοί μαθητάι έφώναξαν μαζί.
— Ναι, ναι... Και ο Κόρτμαν τόν ειδατε...

Τού κάκου ο Κόρτμαν διαμαρτυρότανε. «Δέν ξερω, δέν ξερω, έλεγε. Δέν ειδα τίποτε εγώ...» Και ένας κόμπος τόν έπνιξε διαν άντικρυς τά τρομερά μάτια τού δασκάλου.

— Πολύ καλά, ειπε έκείνος. 'Αγαπάς πολύ, φαίνεται, τού Ρούπε, για να μη θέλης να τόν μαρτυρήσης. Αυτό σέ τιμά... Και συ, Ρούπε, νάρθης στό διάλειμμα στό γραφείο τού κ. Διευθυντού.

'Ο Διευθυντής πού τά ειχε μάθει όλα, έκανε πικρές παρατηρήσεις κατά τό διάλειμμα τού Ρούπε. Μά αυτός επαναλαμβάνε όλοένα :

— Δέν ήμουνα εγώ, δέν ήμουνα εγώ, κύριε Διευθυντά !

— Είπε πολύ προτιμώτερο και ο Ρούπε πού ήθελε τήν άλήθεια, τού ειπε έκείνος. 'Εβουσε άρκετές άφορές ώς τώρα. 'Αν δέν μου πής τήν άλήθεια, θά σέ τιμωρήσω πολύ άστυχά.

'Ο Ρούπε όμως, εξακολουθούσε να διαμαρτύρεται και στό τέλος ο Διευθυντής τού ειπε :

— Θά σέ άποβάλω άπ' το σχολείο. 'Όταν τελειώση τό τελευταίο μάθημα, θαρής να πάρης τό γράμμα, πού θά έκουμάσω για τόν πατέρα σου και θά τό αναγγέλω τήν άποβολή σου.

'Ο Ρούπε ξεναγώρισε στήν τάξη. 'Εκεί έκμυστηρεύθηκε τό τί τού ειχε ειπή ο Διευθυντής στό Σπρίγκερ. 'Ο Σπρίγκερ πάλι τού ειπε στόν Κόρτμαν και έτσι τό έμαθε κ' αυτός. 'Εντωμεταξύ ο Ρούπε κήθηκε άδιάφορος στό όσην του και δέν έβραζε μυλιά.

'Όταν έχτύπησε τό κουδούνι και ο δασκάλος έγύρισε άπό τήν αίθουσα, τά παιδιά ώρμησαν πός τήν έξοδο. 'Ο Κόρτμαν έπλησιασε σέ τέπη τόν Ρούπε.

— Θά πός στον κ. Διευθυντή. Και τί θά τού πής ;.. τόν έρώτησε.

— Δέν έχω να τού πώ τίποτε. Θά πάρω τό γράμμα και θά φύγω.

Και ο Ρούπε βγήκε άπ' τήν τάξη. 'Ο Κόρτμαν έμεινε κρυμμένος στή όσην του και τόν ειπε πού έμπαινε στό γραφείο τού Διευθυντού. 'Ηθελε να τρέξει κ' αυτός εκεί, να πής, να μιλήσει, ήλά τά πόδια του δέν έσάλευαν. 'Επειτα άκουσε άπ' τού γραφείο τή βαρεία φωνή τού Διευθυντού :

— 'Εξω ! 'Εξω, παλιόπαιδο !

'Αλλα τότε δέν έκαρτήθηκε πια. Και ώρμησε στό γραφείο.

— Τί θέλας, Κόρτμαν ; τόν έρώτησε μέ άπορία ο Διευθυντής.

— 'Εγώ... κύριε Διευθυντά... εγώ ήμουνα...

'Εκείνος τόν εκύτταε τώρα μέ περισσότερη άπορία. Και έπειτα τού ειπε :

— Κόρτμαν, παιδί μου, τό ψέμμα δέν σού ταίριαζε καθόλου. Καταλαβαίνω πολύ καλά πούος ειπε ο σκοπός σου. 'Ο Ρούπε εινε φίλος σου, θέλας να τόν βοηθήσης. Και γι' αυτό φορτώνουσαι έσύ επάνω σου ό,τι έκαμε αυτός. Μού φαίνεται όμως ότι δέν έδιδάλευες τόν άνθρωπο για να ευεργετήσης.

Και έγύρισε πός τού Ρούπε :

— Και σύ, δέν ντρέπεσαι καθόλου γι' αυτό ; τού ειπε αστυχά.

— Δέν ήμουνα εγώ, ειπε και πάλι αυτός.

— Μά σός λέγω πός ήμουνα εγώ... 'Επενέβη ο Κόρτμαν μέ δάκρυα στό μάτια, εγώ ήμουνα κύριε Διευθυντά, άλήθεια !...

'Ο Ρούπε έκάλε κ' αυτός. Και τότε, όταν ειπε να κλαίνε τά δύο αυτά παιδιά, ο Διευθυντής έμαλάκωσε άμέσως.

— 'Ελα, πηγαίνετε και οι δύο σας, ειπε. Και σένα, Ρούπε, σέ συγκρατώ για τελευταία φορά, για χάρη τού Κόρτμαν.

Και οι δύο βγήκαν στό δρόμο. 'Αλλ' ο Κόρτμαν αισθανότανε ένα μεγάλο βάρος στήν καρδιά του. Δέν θά μπορούσε λοιπόν να πείση τόν Διευθυντή ότι αυτός ήταν ο φταίχτης, ότι ο Ρούπε δέν ειχε κάνει τίποτε, ότι τού έλαγες τήν άλήθεια ; 'Ο Διευθυντής ειχε συγχωρήσει τού Ρούπε, αυτό ειχε οσοστό, αλλά τί μ' αυτό ; 'Ο Ρούπε, και όχι αυτός, έμεινε πάντα ο φταίχτης. Είμωσι παιδιά ειχαν ειπή : «'Ο Ρούπε, ο Ρούπε ήτανε !...»

'Όταν έχωριζαν μέ τού Ρούπε, τόν εκύτταε πολλή ώρα περιλυπόνα να άπομακρύνεται. Τήν άλλη μέρα ο Κόρτμαν έβραζε άπ' το σχολείο. Και τή μεθεπομένη τό ίδιο. 'Αλλα και στό όσην του δέν έπηγε καθόλου στό διάστημα αυτό.

Τήν τρίτη μέρα, μερικοί παραίδες έβγαλαν μέσα άπό τό ποτάμι τό σώμα ενός πνιγμένου παιδιού. 'Επισκολεσθήσαν πολύ, γιατί μέσα στη μαθητική τού σώμα άπήρχαν δύο μεγάλες και βαρείες πέτρες πού τό τραβούσανε κάτω, βυθιά. 'Από τό βιβλία και τά τετραδά που ήτανε μέσα στήν τσάντα του, ή άστονομία εξακρίβωσε τό όνομα τού παιδιού : Λεγότανε Κόρτμαν !

Και όταν ή είδησις αυτή έφθασε σ' αυτά τού Διευθυντού, ειπε :

— 'Απίστευτο, άπίστευτο, μέ τήν άλήθεια... Τί πέν και σκορδύνουν αυτά τά παλιόπαιδα !...

ΒΑΛΤΕΡ ΜΠΕΛΙΚΕ

Κρατώντας ένα μεγάλο μπόγο στα χέρια....